

உறுதியின் உறைவிடம்

லெப். கேணல் ராஜன்

(சோமசுந்தரம் சற்குணம்)

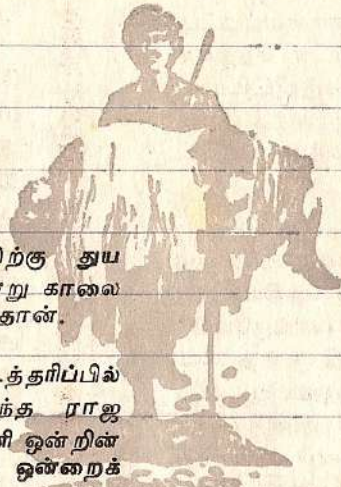
மாதகல்.

பிறப்பு:

14.02.1966

வீரச்சாவு:

27.08.1992

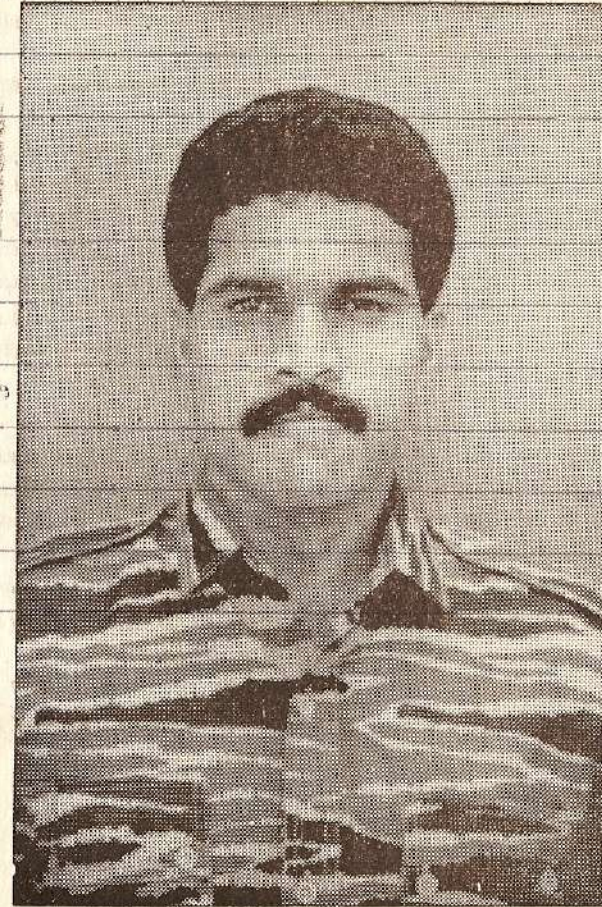

அன்றைய நாள் தமிழீழத்திற்கு துயரம் தரும் நாளாய் விடிந்தது. அன்று காலை தான் ராஜன் எம்மைவிட்டுப் பிரிந்தான்.

முதல்நாள் மரலை, பண்டத்தரிப்பில் நின்ற போராளிகளைப் பார்க்கவந்த ராஜனிடம், எதிரியின் சிறிய படையணி ஒன்றின் மீதான சிறிய தாக்குதல் திட்டம் ஒன்றைக் கூறினர் கோபியும் தோழர்களும்.

எதிரியின் புதிய நில ஆக்கிரமிப்புக் கண்டு குமுறிக்கொண்டிருந்த ராஜன், உடனடியாக ஒப்புதல் தந்துவிட, சிறிதாய்த் திட்டமிடப் பட்டிருந்த அந்தத் தாக்குதலுக்கான ஒழுங்குகள் இரவோடிருவதாக நடந்துமுடிந்தன.

திட்டம் மிகவும் சிறியதாகவும் கலபமானதாகவும் எதிர்பார்க்கப்பட்டதால், திட்டம்

பற்றி அதில் நின்றவர்களைத் தவிர வேறு எவருக்குமே, எதுவுமே தெரியாது போய் விட்டது.

திட்டத்தின் வெற்றிபற்றிய 'வோக்கி'ச் செய்தியை எதிர்மார்த்தபடி காத்திருந்தான் ராஜன்.

கிளைமோர் சத்தம் கேட்டவுடன் 'கோபி..... கோபி.....' என்று கூப்பிட்டும் தொடர்பில்லாமல்போக,

'ராஜன் வழமையான ராஜனாய்' மாறிப் போனான். தலையில் காயத்துடன் கோபியைக் கண்டதும் அவன் வழமையான ராஜனாய் மாறிப்போனான்.

என்ன நடந்ததோ? இரவு கிளைமோர் வைத்தவர்கள் கவனமின்றி நிற்க எதிரிகண்டானோ? இல்லை எம்மவர் ஏதேனும் 'வோக்கி'யில் மாறிக் கதைத்துவிட்டனரோ? வேவு பார்த்தோர் தவறோ? வேறு பிழைகளோ?

கோபியின் அணியைச் சூழ்ந்து எதிரிகள்-தனி ஆளாய் உள்ளேபுகுந்த ராஜன், எல்லோரையும் பின்னுக்கு அனுப்பி நின்று அடிபட்டு..... அவன் வரவில்லை.

கணேஸ், கிங்ஸ்லி என்று எட்டுப் பேருடன் ஒன்பதாவது ஆளாய் ராஜனும் வரவில்லை.

ராஜன் இல்லை என்ற செய்தி மெல்லப் பரவ அதிர்ந்து துடித்தது தமிழீழம்.

அவன்மீது கொள்ளை அன்பை வைத்திருந்த தலைவர், உயிராய்ப் பழகிய நண்பர்கள், அவனால் உருவான போராளிகள், அவனைக் காத்த மக்கள் என்று தமிழீழம் அழுது துடித்தது.

ராஜன் - ரோமியோ நவம்பர்.

எங்கள் போராளிகளின் மனதில் நிறைந்துவிட்ட இனியபுயல், இறுகிய பாறை.

அடிக்கடி ரவைகளால் தைக்கப்பட்டு, பிப்பட்டு, ரத்தம் கொட்டி, தழும்புகளால் நிறைந்த தேகம்.

அவனது மனம்மட்டும் தளரவில்லை; அது இறுகிப் பாரையாய் உருவாகியிருந்தது.

1987 இன் ஆரம்ப ஆண்டு, ஓர் இருண்ட பொழுது. யாழ். பொலிஸ் விடுதியும், தொலைத் தொடர்புக் கட்டிடமும் கோட்டைக்குத் துணையாய் நிமிர்ந்து நின்றன.

அதைதோக்கி இருளோடு இருளாய் நகரும் புலிவீரர்கள்.

அதில் ஒருவனாய் ராஜன்.

தன்னை ஆயுதத்தைத் தான் பார்க்க முடியாத காரிருள்.

பின்னால் நிற்பவரின் மூச்சுச் சுடும்.

வியர்வையால் குளிக்கும் தேகம்.

தாகம் தண்ணீருக்காய் மட்டுமல்ல,

அதற்கும் மேலாய், உயர்வாய்.

தாகம் தணிக்க உயிர் கொடுக்கத்

தயங்காத வேகம், உறுதி.

இது எம் தாயகம். எங்கள் பூமி.

இங்கு அந்நியனுக்கு என்னவேலை?

இன்று வெல்வோம்.

அந்நியன் பாடம்படிப்பான்.

அக்காலத்தில் அவன் காரைநகர் கடற்படைக் காவலரண் பொறுப்பாளன். அதற்கு முந்தைய சண்டையிலெல்லாம் தன் முத்திரையை ஆழமாய்ப் பதித்திருந்தான், கிட்டண்ணை அவனைக் கவனித்து வைத்திருந்தார். இந்தச் சண்டைக்கென ராஜன் கிட்டண்ணையால் விசேடமாக அழைக்கப்பட்டிருந்தான். ராதா அண்ணை தலைமையில் உள் நுழைந்த குழுவில் ராஜனும்.

உள் நுழைவோருக்கு குறுகியதாயும் வெளியில் நிற்போருக்கு நீண்டதாயும் அமைந்த இரவு விடிந்தபோது.....

தனது படை வீரர்களை 'யாழ்ப்பாணக் காடுகளில்' தேடிக்கொண்டிருந்தது சிறீலங்கா அரசு.

யாழ்ப்பாணத்தில் காடுகளைத் தேடிக்கொண்டிருந்தது உலகு.

தன் நண்பர்கள் சிலரையும் தன் கை விரல்கள் இரண்டையும் இழந்தபின், மருத்துவ மனையில் இருந்து, அந்தச் சண்டையில் தனது அனுபவத்தை மீட்டுக்கொண்டிருந்தான் ராஜன்.

இந்திய இராணுவக் காலம், அந்த இரும்பை உருக்காக உருவாக்கிய நாட்கள்.

இந்தியக் காலத்தில் ராஜனின் நாட்கள் வீரம் செறிந்த நாட்கள். அவன் நின்றுபிடித்தது வெறும் அதிர்ஷ்டத்தினால் மட்டுமல்ல. வீரம், விவேகம், அவதானம், அன்புக்கினிய எம்மக்களின் பாசம் - இவைதான் அவனைக் காப்பாற்றிய கவசங்கள். தொடர்ச்சியான முற்றுகைகள் - தொடர்ந்து தூக்கம்ற்ற இரவுகள்.

முற்றுகை ஒன்றிலிருந்து பாய்ந்தோடித் தப்பி வந்த நாளின் மறுநாட்காலை, ஒரு வாரக் கசகசப்புதிரக் குளித்துவிட்டு நொண்டிக்கொண்டு வந்தான். அன்புத்தோழனின் மடியில் ஈரம் ஊறிய காலை முள்ளெடுக்கக் கொடுத்துவிட்டு இருந்தவன் அப்படியே தூங்கிப்போனான், பாவம்.

எத்தகு நெருக்கடிகள் மத்தியிலும் உறுதி தளராத இரும்பு மனம், அதிகம் பேசாதவன். போர்க்களத்தில் பேசுவான் - உறுதியாய், தன்னம்பிக்கையுடன், சக போராளிகளை இலகு நிலையில் வைத்திருக்கும் நகைச்சுவையுடன்.

இந்தியச் சண்டையின் ஆரம்ப நாட்கள். எமது பொன்னாலைப் பனை வெளிகள்

ஊடாக அந்நியப் பாதங்கள். அனுபவம் குறைந்த எமது வீரன் ஒருவனிடம் இயந்திரத் துப்பாக்கி. அவனது சூடுகள் உயர்ந்து மேலாய், மிக மேலாய், வீணாகிப் போயின. இதைக்கண்ட ராஜன் "டேய்தம்பி ஆமி இன்னமும் பனையிலை ஏறேல்லை, கொண்டாஜி. பி. எம். ஜியை". ஆயுதம் கைமாற அந்நியர் தறிகெட்டு ஓடுகிறார்கள். அந்தச் சண்டையும் ராஜனின் தொடையில் ஆழமாய் ஓர் சூட்டுத் தழும்பினைப் பதித்து வைக்கிறது.

பொன்னாலையில் கால் கிழிந்து, இந்தியாவில் காயம் ஒழுங்காக மாறமுதல், நாட்டுக்கு என்று துடித்துப் புறப்பட்டு, மீன்பிடிப் படகில் தீவுக்குவந்து, இங்காலேவந்தால், எங்கும் இந்தியத் தலைகள், தடங்கள்.

"எங்கட ஆட்கள் எங்கே" என்று எல்லாச் சனத்தையும் கேட்டுத்திரிந்து சந்தித்தான்.

யாழ்ப்பாணத்தில் எங்கும் இராணுவ முகாம்கள் நிறைந்திருந்த காலத்தில் ராஜன் வந்துசேர்ந்ததும், இந்தியர்கள் பிரச்சினையை வேறுவிதமாகச் சந்தித்தார்கள். அவனது உறுதி இந்தியர்களைத் திணற வைத்தது,

அரைத்தூக்கம் கலையாத அதிகாலைப் பொழுது, ஊரில் உள்ள நாய்கள் எல்லாம் குரைக்கத்தொடங்க, உடலில் உள்ள இரத்தம் எல்லாம் ஒன்றாகிச் சூடாகிப் பாயும்.

"டேய் தும்பன், வெற்றி, எழும்புங் கோடா!"

"ரங்கள்"

"அண்ணை நான் முழிப்புத்தான்"

"வெளிக்கிடுங்கோ....."

சிரிப்புத்தான் வரும். என்னத்தை வெளிக்கிடுவது? ஜின்ஸ் போட்டபடி, கோல்சர் கட்டியபடி வெறு நிலத்தில் படுக்கை; தலைமட்டில் ஆயுதம் வைக்கவென விரித்திருக்கும் சாரத்தை எடுத்துச் சுருட்டி இடுப்பில் கட்டினால் சரி.

"சரி வெளிக்கிட்டாச்சு".

நாய்கள் குரைக்கும் சத்தம்! நகர - நகர, அது இராணுவத்தின் நகர்வை நிழலாய்க் காட்டும்.

முன்படலை பிசகென்று பின் வேலியால் பாய, காலில் நெருஞ்சி குத்தும். முந்தநாள் வாங்கிய செருப்பு நேற்றைய 'ரவுண்டப்'பில் தவறிப்போனது நினைவுக்குவரும்.

விரைவாய் சத்தமின்றி, சத்தமின்றி விரைவாய் - அல்லது உள்ளே, ரவுண்டப்புக்கு உள்ளே.

ராஜன் அருகில் இருந்தால் அனைவருக்கும் நம்பிக்கை - எப்படியும் ரவுண்டப்பை உடைக்கலாம்.

"கட்டாயம் உடைக்கலாம், ஓகுத்தரும் பயப்படாதேங்கோ".

"டேய் தும்பன் நீ முன்னுக்குப்போய் எத்தனை வாகனம் நிற்குதெண்டு பாடி. கண்டிடான் எண்டால் அடியாமல்வராது".

“ரங்கனும் வெற்றியும் அங்காலபோய் அடுத்த சந்தியைப் பாருங்கோ. டேய் ரங்கள் ஜி-3 ரவுன்ஸ் தட்டுப் பாடு சும்மா அடிக்காதே”.

“தம்பி நீங்கள் என்ன கிறேனேட்டோ வைத்திருக்கிறியள். பயப்படாதேங்கோ. என்னோடை நில்லுங்கோ. நான் சொல்லேக்கை கிறேனேட் அடிக்கவேணும்”.

“அம்மா எல்லோரும் இதில குவிஞ்சு நிண்டால்தான் கட்டாயம் காணுவான். நீங்கள் பிள்ளையனைக் கூட்டிக்கொண்டு உள்ளுக்குப் போங்கோ. இந்தாங்கோ கோப்பையையும் கொண்டு போங்கோ”.

கொஞ்ச நேரத்தின் பின் கேட்கும் வெடிச் சத்தங்கள் ஓயும்போது, தேத்தண்ணீர் கொடுத்த அம்மா “ஆர் பெத்த பிள்ளையளோ முருகா காப்பாத்து” என வேண்டிக் கொண்டிருக்கும்போது,

இரண்டு நோட்டுக் கடந்து நின்று, வரும் ஆட்களிடம் சைக்கிள் கேட்டுக்கொண்டிருப்பார்கள் ராஜனும் அவனின் ஆட்களும்.

கிறேனேட்டுடன் வந்த சின்னப்பொடியன் “ராஜண்ணை நான் உண்மையாய் பயந்திட்டன்; இனிப்பயப்படமாட்டன். நான் அடிச்ச கிறேனேட்டில் ஆமிசெத்திருப்பானோ?” என்று கேட்டுக்கொண்டிருப்பான்.

அவர்களின் அநேகமான நாட்கள் இப்படித் தான் விடியும்.

இன்னொரு காலவேளை, படுத்திருந்த வீட்டு ஒழுங்கையால் தெருவுக்குவர முன்னால் இராணுவ அணி. மற்றவர்கள் காணமுதல் ராஜன் கண்டுவிட்டான். “இண்டைக்குப் பொழுது சூடாத்தான் விடிஞ்சிருக்கு. நான் இதில வைச்சத் தொடங்கிறன், நீங்கள் இரண்டுபேரும் மற்றப்பக்கத்தால வாருங்கோ.” இராணுவம் நிற்கும் செய்தியை அலாதியாய்ச் சொல்வதுடன், அந்தக்கணத்திலேயே திட்டமும், தாக்குதலும், எத்தகு சூழ்நிலைகள் மத்தியிலும் ஆபத்தை எதிர்கொள்ளக் கொஞ்சமும் தயங்காத செயலுறுதி-பல கட்டடங்களில் ராஜன் சாவின் விளிம்பில் ஏறி நடந்து வந்துள்ளான்.

எமது மண்ணில் அந்நியன் சுதந்திரமாய்த் திரிவதா? நிம்மதியாய் வாழ்வதா என்று குமுறுவான். அவன் அடிக்கடி கூறும் வார்த்தைகள் “மச்சான் உவங்களை இப்படியே விடக் கூடாது. இண்டைக்கு ரெண்டு ஆமியையெண்டாலும் கொல்லவேணும்”.

ஒருநாள் பண்டத்தரிப்பு முகாம். “என்ன வெடிச்சத்தம்?” என இந்தியர்கள் சனத்தை விசாரித்துக் கொண்டிருக்கையில் ராஜனும், தும்பனும் தங்கள் பிஸ்டலை இருப்பில் வைத்த பின்னர், இறந்த இராணுவத்தின் துப்பாக்கிகளை ஆளுக்கொன்றாய் எடுத்தபடி சைக்கிளில்.....

சுழிபுரம் சந்தி முகாம் அருகே, இந்திய இராணுவம் ஜீப்புடன் செத்தபடிகிடக்க.....

எம் பேரராணி காசிமை இழந்த பின்னர், நடு நெஞ்சில் துப்பாக்கி துளைத்த ராஜனைத்

துக்கிக்கொண்டு வந்தனர், தும்பனுடன் நகுலனும் நித்தியும்.

இந்திய அடிவருடிகள் முகாமிட்டிருந்த சன்னாகம். இருபுறமும் இராணுவக் காவல். அதனுள்ளே கும்மாளமிட்டனர் எம்மினத்தின் அவமானச் சின்னங்கள். திட்டமிட்ட பெரிய தாக்குதல். அதிக ஆட்கள். முதல்நாள் ரோட்டுக்கடக்க முடியாமல் ஒத்திவைத்த தாக்குதல். அடுத்த நாள் முயற்சி செய்தபோது,

இரவு ரோந்து இராணுவத்தை எதிர்கொள்ள, எல்லாமே பாழ்.

ராஜனை இருட்டுக்குள்ளால் இழுத்து வந்து குப்பியைக் கழட்ட, வந்தது நூல் மட்டுமே.

“மச்சான் சுபாஸ் பிறன் அடி கொழுவி யிட்டரு. எனக்குப் பெரிய காயம்...இந்தமுறை சரிவராது...எல்லாரும் சாகாமல் இவர்கள் இரண்டுபேரையும் கொண்டுபோங்கோ”.

சொன்னவன் பின்னர் கரைச்சல் தராமல் மயங்கிப்போனான்.

“ஐயோ ராஜண்ணை...” என்று, சூட்டும் ரங்கனுமாய் வாய்க்குள் விரலை விட்டுத் தோண்டி,

தேங்காய் எண்ணெய் பருக்கி, தேங்காய் உடைத்து பால் பிழிந்து பருக்கி,

காரில்வைத்து ஸ்ராட் இல்லை என்று கத்திதேடி, வேலிவெட்டி பாதைசெய்து,

தள்ளுதள்ளு என்று, தள்ளிக்கொண்டு போய்,

உள் ஒழுங்கை வீட்டில் வைத்து, நீர்வேலிச் சனத்தைக் காவலுக்கு விட்டு,

அந்தநாள்விட்டு அடுத்தநாள் வாதரவத் தைக்குப் போய்ச்சேர, ராஜனும், முரளியும் மயக்கம் தெளிய, லோலோ மயங்கிப்போய், மின்னர் போய்விட்டான்... எம்மைவிட்டுப் போயேவிட்டான்...

அவனது தோழர்களது இழப்புக்கள் ஒவ்வொன்றின் போதும், அவன் அமைதியாய்க் குழறுவான். கண்கள் வெறிக்க அவன் பாறையாய் இறுகுவான்.

ராஜனது இளமைக்கால நண்பன் தெய்வா, பாடசாலைக்காலத்திலிருந்து ஒன்றாய்க் கடலுக்குத் தொழிலுக்குப் போய்வந்து...படித்துப் பந்து விளையாடி..., இயக்கத்திற்கு வந்து... ஒரே படகில் இந்தியா போய்..., கூமாப் பிட்டிப் பயிற்சிமுகாமில் ஒன்றாய் இருந்து..., மலைக்கு மூட்டை சுமந்து..., கழுதை கலைத்து..., பணியில்மன்ற வாங்கி..., பயிற்சி முடித்து..., கரைக்கு வந்து..., எல்லாம்வரை ஒன்றாய் இருந்த தெய்வா பிரிந்துவிட்டான். கடலில் ஓடியாய் போனவன் வரவில்லை. அவன் வரவில்லை என்று மாதகல் அழுதது; ராஜன் அழவில்லை - அந்தப் பாறை இறுகியது.

ராஜனும் தும்பனும் பிரிந்தது கிடையாது. ராஜன் என்றால் தும்பன்; தும்பன் என்றால் ராஜன்.

துப்பாக்கிகள் பங்கிடும்போது கைவசம் இருந்த ஒரேயொரு எம். 16 இற்கும் போட்டி “தும்பனுக்கு கையேலாது எம். 16 தான் வேணும்மான்” - ராஜன் சொல்ல சூடுபட்டு உடைந்து வளைந்த கையை தும்பன் மேலும் வளைத்து வந்து வாங்கிவிட்டு மறைவாய்ப் போய் பெரிதாய்ச் சிரித்தார்கள்.

ஒன்றாய்ச் சாப்பிட்டு, அடிபட்டு, கலைபட்டு ராஜனின் உயிருடன் இணைந்த நட்டி. சுன்னாகத்தில் காவில் இரண்டு வெடிபட்டு-காயம்மாறி இந்தியாவில் இருந்து வந்தபோது, தும்பன் இல்லை என்ற செய்தி அவனுக்குத் தெரிந்துதானிருந்தது.

இராணுவத்தின் சூடுதானா? விபத்தா? என எல்லோரையும் ஒடிஒடிக்கேட்டு ஓய்ந்திருந்த வேளையில், தும்பன் இல்லாத ஏழாலைக்கிணற்றுக்கட்டு. வாழைத்தோட்டங்கள். பனங்கூடல்கள். கலைபட்டுப் பாய்ந்த வேலிகள். துரையண்ணை வீட்டு ஊஞ்சல் என்று எல்லாமே வெறுமையாய்த் தெரிய ரங்கன் அழுவான்; ராஜன் அழமாட்டான் - அந்தப் பாறை இறுகியது.

ரங்கன் சைக்கிள் உழக்க ‘பாரில்’ ராஜன் கூட்டு விரல் விசைவில்லையொட்டியபடி, கொஞ்சம் அழுத்தினால் ரவை பாயும். எங்கும் போகும் சைக்கிள்; சடசட என்று வெடி கேட்கும், சைக்கிள் ஒன்றுடன் கொஞ்சம் ரவையும் செலவாகும்.

“தப்பியது ரங்கனால்” என்பான் ராஜன்; “ராஜண்ணை இல்லை” என்றால் நான் இல்லை” என்பான் ரங்கன்.

மாவிட்டபுரத்தில் வைத்து வரிசையாய் வந்த மொட்டை ஜீப்புக்கு அடிக்க, நல்லாய் நடந்த சண்டை நெடுமாறன் இறந்து ரங்கன் காயப்பட திசைமாரியது.

திருச்சியில் “ராஜண்ணை...ராஜண்ணை” என்று ரங்கன் உரத்துக்கூவி, மெல்லமுனகி அழுது துடித்து, மௌனித்தபோதும், யாழ்ப்பாணத்தில் நின்ற ராஜன் அழவில்லை - பாறை இறுகியது.

மாதகலில் தன்னுடன் நின்ற ஏழுபேரை வைத்து பெரும் கூட்டமாய் வந்த இந்தியக் கைக்கூலிகளை அடித்து கொன்று, கலைத்து, பெரும்தொகையாய் ஆயுதம் அள்ளிவந்த போது,

எல்லா நாளும் ராஜனுடன் திரிந்த வெற்றி திரும்பி வரவில்லை.

ஆயுதங்கள் எல்லாம் அப்படியே குவிந்து கிடக்க, காயப்பட்ட தம்பியையும், வெற்றியின் உடலையும் சூப்பிளானில் நின்ற கிளியிடம் அனுப்பிவிட்டு, ஆயுதங்களுக்குக் காவலாய் நின்றபோதும் ராஜன் அழவில்லை. அந்தப் பாறைதான் இறுகியது.

இந்தியா போனது. தமிழீழ வீடெங்கும் மகிழ்ச்சிக் குரல்கள்: தெருவெங்கும் புவிவீரர் - மிச்சமாயிருந்தன இந்திய எச்சங்கள். புலனாய்வுப் பணியில் ராஜன்.

அவனது மனம் விடுதலைப் போரையும் அதனுடன் இணைந்தவற்றையும் தவிர.

வேறொன்றைப்பற்றியும் எண்ணியதே கிடையாது.

இப்படித்தான் ஒருநாள், அவனுடன் பாடசாலையில் படித்தவன், அவனது இயக்கத் தொடர்பிலும் மீண்டும் அறிமுகமாகிப் பழகி கடிதமொன்றில் என்னவோ எழுதி அவனிடம் அனுப்பிவிட்டுக் காத்திருந்தான்; பாவம்.

கடிதத்தைப் படித்தவன் பச்சத்தில் நின்றவனுடன் நேரேபோய்க் கடிதத்தைக் கிழித்துக் கொடுத்துவிட்டு “போராட்டம் தவிர வேறொன்றும் நான் நினைவேன்” என்றான்.

தன் ஆசை மகன் போகும் வாகனத்தை யென்றாலும் பார்ப்போமென்று தாய்க் கிழவி ரோட்டில் காலைக்காக்க காத்து நிற்க, இவன் மாதகலில் தான் போன வேலையை முடித்துத் திரும்பி வருவான்.

சிறீலங்காவுடன் சண்டை தொடங்கியது. ராஜன் ஓய்வின்றிக் சுழன்றான். அடிக்கடி அண்ணையைச் சந்தித்தான். எல்லா இடமும் திரிந்தான். ஒவ்வொரு பங்கருக்கும், ஒவ்வொரு மண்முடைக்கும் இடம் சொன்னான்.

மயிலிட்டியில் பெரும் சமர், ராஜன் ஊண் உறக்கமின்றி நின்று வழிநடத்தினான். மழையாய்ப் பொழியும் செல்கள் - ரவைகள். மயிலிட்டிச் சண்டையில் மட்டும் இரண்டு தடவைகள் குண்டுச்சிதறல்கள் அவனைத் துளைத்துச் சென்றன. ஓய்வில்லை - ஆங்கு நடந்துகொண்டிருந்த யுத்தத்தில் இருந்து அவனால் ஒதுங்கியிருக்க முடியவில்லை.

கோட்டை முற்றுகை இறுக இறுக, எங்கள் தளபதிகளின் தூக்கமற்ற இரவுகள் பெருகிக் கொண்டிருந்தன. மணியந்தோட்டத்தில் இருந்து பொன்னாலைவரை நின்ற இளம் போராளிகள் ராஜனைக் கண்டு சிரிப்பர். இரவில்லை, பகலில்லை. ஓய்வில்லை, உணவில்லை - தன்னைப் பிழிந்து முற்றுகைக்கு உரம்கொடுத்தான். பானுவின் உற்ற துணையாய் முற்றுகைக்குத் துணைநின்றான்.

எம்மால் உள்ளிறங்கமுடியாது போய் விட்ட, இரண்டாவது கோட்டை உட்புகல் நடவடிக்கை முடிந்து விடிந்தபோது,

“றோமியோ நவம்பர் றோமியோ நவம்பர்” என்று பானுவின் வோக்கி கூப்பிட்ட போதும், பதிலில்லை.

மானிப்பாய் மருத்துவமனையில் பேச்சு மூச்சின்றி கிளி, ஜவான் ஆகியோருக்கு இடையில் கந்தல் துணிபோல் சுருண்டு போய்க் கிடந்தான்.

காயம்மாறி கொஞ்சம் தேறி எழும்பி வந்தவன், இப்போ சான்ஸ் அளவளி சிறப்புப் படையணியில்.

இந்தக்காலம் ராஜனை ஒரு சிறந்த நிர்வாகியாக உருவாக்கியது. பால்ராஜின் துணை வளாய் நின்று, படைப்பிரிவை உருவாக்குவதில் பெரும்பங்காற்றினான். சகல போராளிகளுடனும் அன்புடன் - கண்டிப்புடன் கடுமையான பயிற்சிக்காலம்.

தமிழ்முத்தின் எல்லா இடங்களில் இருந்தும் வந்திருந்த போராளிகள்.

குடும்பத்தைப் பிரிந்து வந்தவர்க்குத் தாயாக, தந்தையாக, நண்பனாக, ஆசானாக.

தமிழேந்தி அண்ணையிடம் நின்று தூங்கி, சண்டைபிடித்துக் காசு வாங்கி, இல்லையென்றால் ஊரில் கடன் வாங்கி, அதுவும் முடியாவிட்டால் வீட்டுக்குப் போய் அதை - இதைத்தூக்கி, தமையன் வியாபாரதிருக்கு வைத்திருக்கும் சாமான்களை அள்ளி வாகனத்தில் ஏற்றி.....

எப்படியோ போராளிகளை தனது பிள்ளைகளாய் - உயிராய்ப் பார்த்தான். பராமரித்தான்.

வன்னி யுத்தகளம். எங்கள் வன்னிக்காடுகளை - எதிரியின் பல்லாயிரம் படைகள் - ஊடறுத்து வரமுற்பட்ட ‘வன்னிவிக்கிரம’; பெரும் படைகொண்டு ராஜன் மோத எதிரிப்படை திணறியது. சுட்டு வீழ்த்திய உலங்குவானூர்தித் துண்டுகளை அள்ளி எடுத்து அனுப்பிய பின்னரும், தொடர்ந்து சண்டை.

எல்லாப்பக்கங்களாலும் பூவரசங்குளம் சந்திக்கு வந்து ஏறிய எதிரிகளை எதிர்கொண்டனர் எம்வீரர்கள். கடும் சண்டை. ஆகாயத்தை நோக்கி நின்றவைகளும் நிலம் நோக்க, சகல ஆயுதங்களையும் ஏந்திய கரங்கள் உறுதியாய் நிற்க, ஓடினான் எதிரி.

கொஞ்சநாள் இடைவெளியில் எதிரியின் இன்னொரு முயற்சி. வவுனியாவால் நகர்ந்து தோற்ற எதிரி, இம்முறை மன்னார்ப்பக்கமாய்.....

இம்முறை சண்டை கொஞ்சம் கடுமையாய் எமது வீரர்களை இரு புறமும் சூழ்ந்தபடி எதிரி. ராஜனை உணர்ச்சி வசப்பட வைக்கும் கடும் சண்டை.

எதைப்பற்றியும் யோசிக்காது எதிரியின் முகம் தெரியும் தூரத்தில் நின்று - மோதிய, ராஜனின் வீரல் இல்லாத உள்ளங்கையை உடைத்தபடி ஒரு ரவை; இன்னொரு ரவை அதேகையில் நடுவில்.

மிக அருகில், எதிரியின் துப்பாக்கி சடசடக்க உறுதியாய் எதிர்த்து நின்றனர் தோழர்கள்.

உள்ள ஆயுதங்கள் எல்லாம் கொண்டு போய், அடிஅடி என்று அடித்து இராணுவத்தைக் கலைத்துவிட்டு மயங்கியபடி கிடந்தவனை, இழுத்துவந்து சேர்த்தான் ரூபராஜ்.

அன்று ராஜன் திரும்பிவந்தது நம்பமுடியாத அதிசயம். அவன் மயங்கி விழ்ந்து கிடந்தபோது எதிரி அருகில், மிக அருகிலேயே நின்றிருந்தான்.

ஆனையிறவுப் பெரும்போர்க்களம். ஓய்வின்றி பம்பரமாய் ராஜன்.

சென்றி நிற்கும் பங்கருக்குள், பசீலன் பொயின்ரில், சமையல் கொட்டிலில், சந்தியில் இருந்த மெடிக்ஸ்வீட்டில், எங்கும் நின்றான் - எல்லாதேரமும் நின்றான்.

கட்டைக்காட்டில் இராணுவத்தின் கவசவாகனம் நகர்ந்தாலும் ஆர். பி. ஜிக்கு ரோமியோ நவம்பர்.

புல்லாவெளியில் ஆட்டிலறி செல்விழுந்து இரண்டுபேர் செத்து ஐந்துபேர் காயம் என்றால், மெடிக்ஸ் வானுக்கு ரோமியோ நவம்பர் -

மெடிக்ஸ் வாணைப் போகவிடாமல் மேலே 'கெலி' நின்றால் 'பிப்ரி' அனுப்பவும் ரோமியோ நவம்பர் -

குணாவின் குறுப்புக்கு அனுப்பிய சாக்குகளுக்கு சாக்கு ஊசி வேண்டும் என்றால் ரோமியோ நவம்பர் -

வீரர் வீழ்ந்து - வியூகம் உடைந்து - எதிரிப் படை முன்னேறும் வேளையில், தனித்த வீரரை ஒன்றாய்ச்சேர்த்து எதிரியைத் தடுக்கும் வேலைக்கும், ரோமியோ நவம்பர்.

எல்லாவற்றிற்கும் நின்றான். எல்லாப் பாரத்தையும் தானாய்ச் சுமந்தான்.

எப்படிப்பட்டவனை நாம் இழந்துவிட்டோம்.

மறைந்தபோது - அனுபவம் மிக்க போர்த்தளபதியாய் ராஜன் நின்றபோதும் - அவன் யுத்தகளத்தில் இருந்து தள்ளியே வைக்கப்பட்டிருந்தான். எங்கள் தலைவனின் பெருங்களவுகளின் உறைவிடமாக ராஜன் இருந்தான். யாழ்ப்பாணச் சண்டையில் ஈடுபட்டிருந்த குழுக்களுக்கு உணவு விநியோகம் செய்யும் வேலையை அவனிடம் வலிந்து கொடுத்திருந்ததன் காரணம் - அவனை யுத்தகளத்தின் முன் முனையிலிருந்து எட்ட நிற்கவைப்பதற்கன்றி, வேறில்லை.

அனுபவம் மிக்க வீரன்.

அவனது அனுபவங்கள் மெய் சிலிரிக்கும் கதைகள்.

ஓய்வில்லாக் கடும் உழைப்பாளி.

அவன் மறையும்போது தலைவரின் பெருங்களவில் உருவான அதிகாரிகள் பயிற்சிக் கல்லூரிப் பொறுப்பாளன். சிறந்த போர் அனுபவங்களை முன்னரே பெற்றிருந்த அவன் இங்கு எல்லா இடமும் இருந்து பொறுக்கி எடுத்த வீரர்களைப் பயிற்றுவதற்கான தன் அனுபவங்களைப் பிழிந்தெடுத்துக் கொடுத்தான். போர்க் கலை நுட்பங்களைக் கற்றான்; கற்பித்தான். நேர்த்தியான வேலைத்திட்ட ஒழுங்கமைப்பை, கண்டிப்பை, அன்பை, கடும்பயிற்சியை -

வியூகங்கள், விநியோகங்கள், வரைபடம்... என்று எல்லாவற்றையும் கற்றான்; கற்பித்தான்.

ராஜன் அமைதியானவன். தன்செயல்களினால் மட்டும் தன்னை அடையாளம் காட்டியவன் - ஆம், செயல்களினால் மட்டும்.

எந்த வேலையாக இருந்தாலும் ராஜன் அதிகம் பேசுவனல்ல. ஏதாவது இராணுவத்திட்டம் தீட்டப்படும் சந்தர்ப்பத்தில், பேசாது பார்த்தபடி - கேட்டபடி இருக்கும் ராஜன், திட்டம் தீட்டப்படுவது பூர்த்தியாவதற்கு முன்னுள்ள இடைவெளியில் பேசுவான். குறிப்பிட்ட திட்டம் செயல்படவும் பெறும்போது, அவனது யுக்தியின் பெறுமதி தெரியும்.

தனது கடமையைப் பூரணமாகச் செய்வதில் தன்னை வெளிப்படுத்துவான். எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் மற்றைய ஒருவரைக் குறை சொல்வதைக் காண்பதரிது. 'கடமையைச் செய்; பலனை எதிர்பாராதே' என்பதற்கு உதாரணமான - கர்மவீரனாய் விளங்கினான்.

அவனது வரலாறு முழுமையாக எழுதப்பட்டால், அது பெரும் காவியமாகும். இராணுவ வல்லுனர்களால் மட்டுமல்ல, மருத்துவ வல்லுனர்களாலும் நம்பமுடியாத அதிசயமாய் அவன் வரலாறு திகழும்.

எண்ணற்ற தாக்குதல்கள்; எண்ணற்ற தோழர்கள்; அவன் செய்தவைகள், அவன் பெற்ற அனுபவங்கள் எண்ணி முடியாதவை, எழுத்தில் அடங்காதவை. அவற்றின் கதை சொல்ல, சில தோழர்களும் - பல ஆயுதங்களும், இன்னும் விடுதலைப் போரில்.....

அது மட்டுமல்ல, எங்கள் மக்களும், தமிழீழ மண்ணும், மரம் செடிகொடிகளும் அவனைச் சொல்லும். அந்த உறுதியின் உறைவிடம் உலாவிய பூமி எங்களது என்பதைத் தமிழீழம் தலை நிமிர்ந்து சொல்லும்.

— பொட்டு ☆